

Darja Favart

**TAK UŽ NETRUCHLETE
PRO SVÉ ZVÍŘECÍ
MAZLÍČKY !**

Tak už netruchlete pro své zvířecí mazlíčky!

Jmenuji se Darja Favart a miluju sdílení objevů nejrůznějších mystérií života a zákonitostí vesmíru, mezi něž patříme i my a vždycky se nesmírně těším, až budu moci zprostředkovávat své poznatky ostatním. Ke zvířatům jsem vždycky chovala vřelý vztah a dodnes mi dělá dost velké potíže strávit různé zprávy o tom, jak se k nim spousta lidí chová...

Prohlášení: Tento materiál je informačním produktem. Jakékoliv šíření nebo poskytování třetím osobám bez souhlasu autorky je zakázáno a je porušením autorského zákona, které může být stíháno. Děkuji za pochopení a respektování tohoto sdělení.

Seznam

Chováte doma posvátná zvířata?	4
Jak komunikujete vy se svými čtyřnohými kamarády?	5
Mikýšek	6
Mezi buddhisty	7
V Japonsku	8
A u mě doma?	9
Naše schopnosti	9
V Egyptě	10
Prohnaný Koko	11
Princezna Kalin	12
Těm, kteří příliš truchlí	13
Jak to vlastně začalo	15
Ale zde příběh nekončí	15
Skeč s holubem	16

Ještě než vám povím, proč si nemusíte zoufat, když vám umře ať už čtyřnohý, nebo okřídlený člen rodiny, se vás chci zeptat:

Chováte doma posvátná zvířata?

Některé země si našly své posvátné zvíře, které se stalo jejich symbolem. Ale nemíním teď zrovna indickou krávu, afrického krokodýla, čínskou pandu, opice nebo krajtů, peruánskou pumu nebo jihoafrického pštrosa, mám na mysli spíš ty domáctější.

Málokomu se totiž naskytne příležitost sžívat se s divokými zvířaty ve svém obydlí.

Ani mně se, na rozdíl od mého manžela, nepoštětilo chovat opičku, krajtů, medvěda, tygří mládě, slůně nebo divokou kočku. Prožil si s nimi všemi v Indočíně neuvěřitelné zážitky, které pak přidával ve společnosti k dobru ke všeobecnému úžasu přítomných.

O tom, jak mu medvěd šplhal po závěsech a pořád dokola je strhával, jak opice sežrala mýdlo, načez se napila vody a pěníla jí pak huba – nepřipomíná vám to nějakou pohádku? Jak chytala kočku a házela si s ní, o tygříčkovi, který se přetahoval s dítětem o hračky a taky, jak ho malé slůně

následovalo, jako svého tatínka, kdykoliv někam šel a strkalo mu chobot do kapsy.

Nebo třeba o krajtě jeho známých, usazené většinu času u stropu v lustru. Hlídala svou paní a při každé návštěvě okamžitě oznamovala svou bdělou přítomnost syčením, kdyby náhodou něco a chystala se hbitě sesoukat dolů...

Já jsem měla možnost vyzkoušet si, jak mi bude v náručí vrnět pěkně těžké lvíče, když jsem mu dávala mlíko z dudlíku, které se pak při hře pokoušelo odkráčat s mým lýtkem. V Austrálii jsem si mohla pochovat koalu a být znechucená skutečností, že jich tam je velká většina ochořelých zeleným zákalem a musely jim být zřízeny speciální nemocnice, a další podobné dojmy.

Přesto všechno to byly jen krátké zážitky, které se s dlouhodobým soužitím nedají srovnávat. A tak v téhle oblasti mám, bohužel, jen neexotické zkušenosti s „obyčejnými“ kočkami a psy. Ale i oni mi přinesli spoustu krásných a nezapomenutelných okamžiků.

Jak komunikujete vy se svými čtyřnohými kamarády?

Rupert Sheldrake, původně anglický biochemik studující záhadné oblasti psychologie, mimo jiné říká, že: *„Přenos informací morfickými poli by mohl pomoci vysvětlit telepatii, která se typicky projevuje mezi členy skupin, kteří mezi sebou mají sociální a emocionální vazby. Morfická pole se šíří mimo mozek v prostředí, směřují k objektům našeho vnímání a umožňují nám na ně působit svým záměrem a pozorností.“*

Pro něj „paranormální je normální.“

Provedl vědecké experimenty, aby dokázal, že zvířata mají určité schopnosti patřící do kategorie „paranormální úkazy“. Jestliže tedy vykazují například dispozice ke smyslové komunikaci s člověkem, aby se mohla uskutečnit, musí jednoduše mít i člověk vlohly k používání stejných kanálů.

Sheldrake se snaží se dokázat, že nevysvětlené lidské schopnosti, jako telepatie, předvídání událostí nebo pocit, že jsme pozorováni, nejsou paranormální fenomény, ale zcela normálně tvoří součást naší biologie.

I vy už máte jistě všelijaké zkušenosti a dorozumíváte se i neverbálně se svou čičou nebo hafánkem. Taky vám čtou myšlenky a stejně, jako na mě, na vás „vybalí“ nejnescutečnější pohledy hodné předních filmových celebrit? Někdy jsou k popukání a jindy zase rvou srdce, když se na vás vyčítavě nebo provinile zahledí a vy vyměknete a odpouštíte trest...

Mívala jsem spíš slabost pro psí loajalitu a jejich kamarádství, ale od chvíle, kdy manžel přinesl osiřelé kotě, které se mi vlezlo do kapsy, jsem zjistila, že i kočky mají něco do sebe, samozřejmě zase jinak... A všichni moji pozdější kočičí kašpaři se ke mně vlastně „vecpali“.

Vy, kdo vlastníte tyhle šelmičky, jste si už taky určitě vyzkoušeli jejich „telepatičnost“ (když nenacházím existující, tvořím si vlastní výrazy). Stejně tak já a to speciálně v době, kdy mě dost bolelo v kříži. Moje babička vždycky říkala, že na to je nejlepší kožešina z divoké kočky. A taky ji doma měla. Ale ta se za ta léta rozpadla a tak nezbylo, než s politováním konstatovat, že už takovou asi těžko někde seženu.

Mikýšek

Ležím si tak jednou večer v posteli a čtu, když se Mikýšek, dle svého zvyku, přišel na noc uložit do mých nohou. Myšlenková asociace – vzpomněla jsem si na zmíněnou kožešinu a v duchu si pomyslím: ty sice divokej nejseš, ale kdyby ses mi tak přiložil k zádům, třeba by to zabralo.

Neuplynula minuta, kocour se majestátně zvedl a veledůležitě, abych si toho jó vážila, zamířil pod deku a nalepil se přímo na inkriminované místo. Nestačila jsem se v duchu divit. A už vůbec ne ráno, když jsem si uvědomila, že jednak se ode mě proti svým zvykům za celou noc nehnul, jednak bylo po bolesti...

Přeberte si to, jak umíte. Od té doby jsem se všemi svými dalšími kočkami byla „propojená“ a tak vám povykládám pár skečů z našich soužití. Určitě mnozí z vás máte taky spoustu podobných zážitků a někteří si je i zapisujete, jako já.

Jsou pro vás stejně tak nezapomenutelné a pobaví vás si je občas připomínat, jako mě?

Ale předtím bych vám ještě hlavně o kočkách chtěla zprostředkovat pár zajímavostí:

Mezi buddhisty

Jistě jste si už o nich leccos přečetli a víte, že buddhisté považují kočky za posvátná zvířata. Dle jejich přesvědčení jsou to světelné bytosti vysílající poklid a harmonii a říká se, že kdo nemá správný vztah ke svému vlastnímu podvědomí, nikdy se mu nepodaří se zcela napojit na kočičí mysl a pochopit její záhadnost. Kočkám byla v buddhistických zemích, stejně jako na západě, věnována spousta knih (např. velmi vzácná thajská kniha básní uchovávaná v knihovně v Bangkoku).

Už na starých papýrech lze číst okouzující historku o tom, že kdo dosáhne nejvyššího stupně spirituality a zemře, jeho duše pokojně splyne s duší kočičí. Po smrti je pochován spolu s živou kočkou v kryptě, mající otvor, aby mohla vylézt. Jakmile se kočka objeví venku, je jasné, že duše zemřelého se přesídlila do ní.

Nevím, jak pro vás, ale pro mnoho lidí je pes nejbližším společníkem člověka, což je asi nepopiratelný fakt, ale kdo zná povahu kočičí, ví, že souznění s nimi je jiného charakteru. Nevím, jestli je to adekvátní výraz, ale řekla bych, že jaksí hlubšího. Z čehož buddhističtí mistři vyvozují závěry o jejich léčivých schopnostech.

Neměli jste někdy pocit, že vaše číča ve vás přímo čte? Kočky vidí daleko za naši mysl. Mezi svými sestami a chvílemi, kdy si hrají, nebo prozkoumávají okolí, se zavrtávají do naší duše svým šestým smyslem. Zmírňují naše smutky a vysílají k nám své vznešené zářivé pohledy. Já jsem s těmi svými někdy mívala úplně pocit, že mé myšlenky rentgenují, a že jim nic neutajím.

V Japonsku

V Japonsku mají kočky ráj a jsou tam krály, nebo spíš královnami. Žije jich tam velké množství a dokonce tam mají svých jedenáct vyhrazených „kočičích ostrovů“. Příkladá se jim schopnost zahánět zlé duchy a chránit děti. Možná jste už taky někdy viděli jejich porcelánové sošky s hýbající

tlapkou, jejichž úkolem je přinést štěstí a přitahovat peníze. ...Si koupím aspoň čtyři...

A u mě doma?

Mám ke zvířatům hodně blízko a vždycky jsem prahla po tom mít příležitost odjet s nějakými veterináři nebo výzkumníky třeba do Afriky nebo do jiných zemí, kde člověk ještě zvířatům po sobě zanechal pár čtverečních km půdy a moct tam strávit nejmíň nějaký ten rok, dva a pozorovat je, starat se o ně, fotit a zažívat vzrušující chvíle. Jsem k nim přímo magicky přitahovaná. No snad v příštím životě...

V tomto k nim aspoň chovám vřelý vztah a mám snad zřejmě i nějakou schopnost je tak trochu léčit. Předáváním energie rukama. Objevila jsem ji náhodou a sama jsem tím byla překvapená. Podařilo se mi tak zbavit například pudlíka hrozně bronchitidy. Když mi ho susedka svěřila, byl nanicovatý, sotva lezl a stále kašlal.

Vzala jsem si ho na klín, držela nad ním ruce a posílala na něj energii a při tom si s ním povídala. Seděl tak u mě nejmíň hodinu a úplně se na mě tlačil. Nasával si ze mě teplo a energii. Následujícího dne se mě ptala susedka, co jsem s ním provedla, že nejenže nekašle, ale lítá, jak čamrda a tropí neplechty.

Naše schopnosti

Vlastně jsem ani nečekala žádný výsledek, jen jsem to intuitivně zkusila. Tentýž pejsánek mi potom o několik let později umřel v náručí steskem po paničce, ale taky stářím. Když viděl, že odjíždí na dovolenou jako každoročně zase bez něj, už to nechtěl dál snášet a čekal, až bude pryč, přišel ke mně a i jeho jsem dochovala na klíně.

Svou čiču Kalin se mi zase podařilo zachránit podobným způsobem z posledního tažení po očkovací trojkombinaci, kterou očividně nesnesla. V naději, že jí po předešlé zkušenosti s pudlíkem třeba pomůžu, jsem si k ní vlezla pod psací stůl, kam se uchýlila, když se jí udělalo špatně. Ležela jsem dost dlouho v hrozně nepohodlné poloze, ale umínila jsem si, že ji z toho dostanu. Povedlo se.

Proč vám to vše vlastně vyprávím? Protože tuhle schopnost máme všichni, jen je nutné se na ni zaměřit a trochu si ji v sobě vypěstovat. Jistě, někdo má tenhle dar vyvinutý mnohem silněji, ale dopracovat se k němu mohou všichni.

Existují na to různé návody, i když si myslím, že jich ani není moc třeba. Instinktivně v sobě cítíte, jestli máte v rukou teplo, jestli v nich proudí

energie. A stačí se na to soustředit. Vizualizovat proud světelné energie přicházející shora.

A tak mám za to, že byste si třeba i vy mohli vyzkoušet, jak na tom jste. Neříkám, že vyléčíte svého společníka z každého neduhu, já samozřejmě taky ne, nemíním se naprosto ztotožňovat s veterinářem, ale třeba byste mu mohli ulevit od některých lehčích bebínek.

V Egyptě

Určitě je vám taky známo, že díky své vykutálenosti, své pružnosti a své občasně zlomyslnosti byly kočky velmi rychle adoptovány veškerou egyptskou populací. Během celého období starého Egypta byly na ně brány ty nejvyšší ohledy a byly váženy coby nepostradatelné zvíře a považovány za ochránce. Hieroglyf pro slovo kočka vypadá takto a vyslovoval se „miu“:

Kočka byla pro lid ochráncem sklizně, neboť pobíhala po polích a chytala myši a krysy. Uznávaly ji všechny sociální vrstvy společnosti, a proto bylo absolutně nemyslitelné si z ní připravit pokrm, i za cenu smrti vyhladověním (škoda, že aspoň desetina z těchto pravidel neplatí dnes v Číně).

I Hérodotos už psal, že je-li dům v plamenech, nikdo nehasí, ale všichni zachraňují kočky. Je fakt, že tahle šelmička je v celém Egyptě nejčastěji zobrazovaným zvířetem, ať už v podobě kreseb, sošek, nebo šperků.

Kdo se zajímá o egyptologii, zajisté pro vás taky není překvapením, že tato primadona tam má privilegium mumifikace na stejné úrovni, jako člověk.

Ve městě Bubastis, kultovním středisku bohyně Bastet (bohyně lásky), jich byly nalezeny tisíce, protože v tamním chrámu měli chov posvátných koček.

Lovící kočka :

Čičinky byly dokonce v Egyptě chráněny zákonem! Ale věděli jste taky, že bylo zakázáno jim nadávat nebo je rozčilovat? (Chtěla bych být svou kočkou v Egyptě!!!) A vůbec nejpřísnějším zákazem pod trestem smrti bylo vyvážet je mimo zemi.

Prohnaný Koko

Ze zápisků:

...Dnes jsem spala jak obložený chlebíček. Venku příšerně fičelo a lilo a tak i Kalin pocítila potřebu být schovaná a nedutat. I vlezla si pod deku a stočila se do nohou. Uprostřed noci upustil konečně i Kokouš od své meditace se soškou Sokrata na psacím stole a přihasil si to za náma.

V následujících vteřinách jsem myslela, že snad umřu smíchem. Vyskočil totiž nic netuše na postel, právě do míst, kde pod dekou spokojeně oddechovala Kalin a prošel se po ní. Výraz údivu a nevíry v jeho obličej, když ji ucítil, byl jednoduše nepopsatelný. Litovala jsem, že nemám foťák.

Velká volná plocha na posteli, kde by si mohl pohodlně rozprostřít ty své kila, (teda já furt nevím, z čeho je tak tlustej, nejspíš bude miláčkem celého domu) je mu však ukradená a už vůbec je pod jeho důstojnost lehnout si do mých nohou. **On** má přece právo na víc! Natáhl se vedle mě, nacpal se mi pod krk a jako správný milenec si položil hlavu těsně vedle mého obličeje na polštář.

Když ucítil proud mých myšlenek odsuzujících tuto nehygienickou kohabitaci, začal se důkladně umývat, aby mě uchlácholil. Bral to tak vehementně, že nevynechal ani mě. Když už jsem měla olízaný krk, ruku a obličej (trdlo, slízal mi úplně noční krém), a on naznal, že mi učinil zadost, nastal boj o to, kdo ukořistí lepší místo na polštáři.

Natáhl si na něj obě přední tlapky a hlavu a v tu ránu začal nahlas chrápat. Kroutila jsem se a otáčela hlavu, abych ty jeho blechy nevdechovala a nenaskákaly mi rovnou pod košili. Čím víc jsem se oddalovala, tím víc se on roztahoval. Musela jsem se tak řehtat, že bylo po spaní.

Princezna Kalin

Zatímco bonviván Kokouš zaujímá ty nejfrivolnější pozice, princezna Kalin je způsobná, důstojná a vážná dáma, a když se někde usadí, poskládá se do úhledného balíčku, ze kterého nikde nic nevyčuhuje. Ostatní kočky přicházející do zahrady prostě jednoduše nevidí... Sedí na nejvyšším schodu a přehlíží své království povýšeným pohledem celebrity z nóbl společnosti.

Ovšem méně šlechtické už je její přistávání kolem čtvrté hodiny ráno skokem plavmo přímo na polštář za mou hlavou, kde si začne hlasitě pomlaskávat, načež na mě vydrbe ten svůj pytel blech, které si natahala odkudsi zvenku. Vykonáno.

Načež se obtočí těsně kolem mé hlavy, třikrát mně olízne tvář nebo nos, přitom mi nacpe fousy přímo do nosu, což si vy, kdo máte kočky, jistě dovedete perfektně představit a tedy víte, že je to vůbec to nejúžasnější probuzení, po jakém jste celé roky prahli... Teple a vlhce funí a je po spaní. Teda po mém, poněvadž ona, zbavena těch štípajících potvor, začne v tu chvíli znovu sladce usínat...

Těm, kteří příliš truchlí po svých zvířecích miláčcích

Dalším důvodem, proč jsem se rozhodla s vámi sdílet tohle téma a napsat několik následujících odstavců je, že vás třeba bude míň bolet, až váš domácí přítel odejde, když se dozvíte, že vlastně „není tak úplně pryč“. Pokud jste ovšem k těmto věcem otevřeni a jste schopni tomu uvěřit.

Kim Sheridan ve své knize „Zvířata a onen svět“ vypráví o zkušenostech se svými zemřelými zvířaty. Věří, že naši drahoušci „přežívají“ fyzickou smrt. Ale není sama. Kniha obsahuje spoustu svědectví od osob, které byly se svými zemřelými pejsky a kočkami v kontaktu. Pro většinu z nás to pochopitelně zní dosti fantastně.

Naši mazlíčci hojí zranění, která jsme utržili v dětství. Tím, že je zahrnujeme láskou a něžnostmi hýčkáme v sobě své vnitřní dítě. Síla žalu, který pociťujeme po jejich smrti může být rozporuplná, protože v některých případech se cítíme vinni, že oplakáváme víc smrt jejich, než blízké osoby. Proto někdy jejich smrt nabývá dramatických rozměrů - ztrácíme tím de facto část sebe.

Láska mezi zvířetem a jeho pánečkem/paničkou přetrvává stav fyzické smrti a je naprosto možné s ním i potom komunikovat. Je ale nejdřív třeba

nechat uplynout několik týdnů (zhruba pět) a nechat mu tak čas, aby se adaptovalo na své nové frekvence.

Existují lidé schopni kontakt navodit a se zvířetem se běžně dorozumívat. K tomu je nezbytné mít relativně vysoké vibrace, což předpokládá neutápět se ve vlastním smutku a žalu nebo v jakékoliv jiné nízké emoci, jako například výčitky a pocit viny.

Jste-li zničeni odchodem vašeho miláčka, je přirozené, že trpíte. Vyplačte se, jestli potřebujete, vykřičte se, máte na žal právo. Evakuujte vše, co cítíte, je to prvním krokem k uzdravení.

Ale pozor. Jste se svým mazlíkem velmi blízce spojeni, což znamená, že pokud vás šírá lítost, on to hluboce pociťuje a představuje to pro něj velkou brzdu ve vývoji ve sféře, kde se nachází. Z čehož vyplývá důležitost vašeho rychlého vzpamatování, neboť jeho blaho závisí na tom vašem. Nezapomínejte na to!

Přestože jsem přesvědčená, že naše fyzická smrt je jen odložením obnošených šatů, a že naše „podstata“ nazývaná běžně duší pokračuje v dalším vývoji, musím říct, že kdyby se mi nebyla stala následující věc, řekla bych, že to někteří zase s tím dalším životem po smrti nemusejí tak moc přehánět...

A tak jsem zvláštním úkazům, které se mi přihodily po smrti mé čičinky nepřikládala zvláštního významu, i když mně to zezáčátku připadalo naprosto neuvěřitelné. A teprve mnohem později, až jsem vyslechla příběhy několika lidí, kteří vyprávěli své podobné zážitky, jsem si vlastně uvědomila, že na tom něco asi bude...

Je pravda, že jsme spolu s Kalin měly symbiotický vztah, který se dost těžko popisuje. Měla jsem dojem, že je v mé hlavě a já zase, že vnímám, co se odehrává v té její. Nejspíš proto, že jsem se jí ujala, když ji její rodina opustila a ona se na mě potom celé týdny výmluvně a tázavě dívala, jestli ji taky nevyhodím a měla strach jít vůbec ven. A my jsme si spolu užívaly asi 12 let.

Určitě to znáte. Zažili jste tu nesmírnou výrazovou škálu pohledů jakou pes nebo kočka dokážou vyloudit a jak se na vás umí smát, podívat vyčítavě, zlobně, uraženě nebo bolestně. Modrooká Kalin nebyla výjimkou.

Když se mi potom své poslední týdny upřeně dívala do očí, úplně mě mrazilo. Bylo cítit, že ve mně čte, že mi vidí až do hlubin duše a já měla strach myslet na to, že vím, že tu za chvíli nebude a jak moc mě to bude líto. Nechtěla jsem, aby moje emoce vycítila.

Na přenášení elektromagnetických vln našich mozkových neuronů jsou zvířata velmi citlivá a spousta pokusů už ukázala, že není ani třeba někdy povel vyslovit stačí „mluvit“ očima.

Jak to vlastně začalo

Kalin byla už delší dobu nemocná, chřadla, hubla, slábla a velmi pravděpodobně prodělala nejmíň dvě mozkové mrtvičky. Následky nebyly nijak viditelné, až na to, že jí zřejmě vynechávala paměť. Když cítila, že se blíží její poslední chvílka, chtěla se jít někam ukrýt, jak to spousta zvířat dělá.

Vlezla do protější zahrady, ale odtud ji vynesli a tak místo, aby se vrátila domů, ležela bezmocně na silnici. Nevěděla jsem to, bylo to za rohem a z okna na ni nebylo vidět. Zrovna jsem o ní hovořila se sousedkou, když v tom okamžiku docela neskutečnou shodou okolností přijížděla na kole poštačka a slyšela mě. Ptá se: „Není to taková siamská? Ta leží támhle na silnici“. Letím tedy pro Kalin a odnáším si ji v náruči domů, celá šťastná, že ji nic nepřejelo.

Za pár dnů na to už bylo vidět, že je jí hodně zle a já jsem si kladla otázku, jestli ji zanést k veterináři na uspání, aby netrpěla. Ale vůbec jsem se

k tomu nemohla odhodlat. Vzala jsem si ji na klín, hladila ji a mluvila k ní, uklidňovala ji, jako bych promlouvala k blízké sobě.

Říkala jsem jí, aby se klidně odebrala do vyšších sfér, a že nebudu plakat. Za pár minut bylo po všem a já jsem zůstala strnule sedět a nevěděla, co dál. A neplakala. Člověk může očekávat smrt blízké bytosti, ať už člověka nebo zvířete, třeba roky, ale když přijde, je vždy znovu zaskočen.

Ale zde příběh nekončí

Za nějakou dobu po tom, co jsme s manželem naši princeznu pochovali, jsem uklízela v předsíni a najednou cítím pod lavkou silný kočičí puch, jako by se tam vyčůrala. Lezu po kolenou s nosem u země a hledám, i když vím, že je to zcela absurdní, protože k nám za poslední týdny žádná kočka nevkročila, jestli tam nevidím loužičku nebo vlhký flek. Nic.

Čichám znovu, nasávám opakovaně ten smrad, abych se přesvědčila, že nesním, připadám si, jak větřící honící pes, ale nikde nic nenacházím.... Vrtalo mi to sice hlavou, ale pokračovala jsem v práci a přestala na to myslet. V té době jsem si to ale ještě nijak zvlášť nesnažila vysvětlit.

Jindy zase jsem na psacím stole vyplňovala nějaké dokumenty a najednou opět „cítím přítomnost“ a posléze i charakteristickou kočičí „vůni“. Okamžitě se mi vybavila Kalin, která mívala ve zvyku si pokaždé sednout na dopisy, co jsem právě psala a úhledně kolem stránky obtočit ocásek.

Jistě, pro mnohé to budou jen výplody fantazie a představivosti, pro mě dnes už realita, i když nehmatatelná a vědecky dosud neprokazatelná. Už víckrát jsem se dočetla a taky slyšela vyprávění o vjemech lidí, ke kterým se jejich domácí mazlíčci i po smrti vraceli, různě se jim projevovali a oni je nějak vnímali.

Pokud jste přístupni těmto a jiným mimosmyslovým jevům, může se to podařit i vám. Pokuste se, uleví se vám, bolest ze ztráty nebude tak palčivá.

Abych ale nekončila na smutnou notu, nedá mi to a musím vám zprostředkovat aspoň ještě jednu anekdotu, která vás snad trochu rozveselí. S kým jiným, než opět se šprýmařem Kokoušem.

Skeč s holubem

Z deníku:

S Koko to už začíná být jako dřív s Mikýškem. Onehdy si sedám za psací stůl a to je pro něj vždycky pokyn, aby se ten tlustoch s lehkostí nafukovacího balónku vyšvihl nahoru a rozložil se na tom, co právě dělám, případně psal na počítači různé kraviny. Když vidí, že to už na mě neplatí,

znehuceně odtáhne někam, kde je pokud možno výš, než já, tedy např. na hifi, která stojí u okna.

Ale ajta, co nevidí?!?! Asi čtyři cm před ním, z druhé strany okenní tabule, se na slunku opíká holub. V životě se mu nesnilo, že by se dostal do takové blízkosti takové kořisti! A zezadu k tomu! Vyrázil a bušil tlapkama do skla tak, že div nerozerval záclonu. Holub se na ten hluk zvedl, aniž by se otočil, obletěl si arogantně kolečko a opět se usadil na stejném místě, zády k nám, pevně rozhodnut nedat se rušit ve své sluneční lázni.

Kokouš soptil. Nevěřičně zíral na ptákovu drzost. Oči hnedle na pérkách, všechny chlupy v pozoru, zadek staženej, jen vyrázit. Holub se spokojeně vrtí a hnízdí, Kokouš nos nalepenej na skle, adrenalin z něj ledva ukapává, chytá ho amok; čekám, kdy mi padne tuhej zádama na stůl, všechny čtyři nahoru.

Po druhém bušení na sklo se tentokrát holub podíval, vo co teda jako de a když zmerčil Kokoušův kulatej rezavej ďábelskej ksicht, omdlel hnedle pro změnu zase on a letěl se vzpamatovávat na strom. Byl z toho prostě na větvi. Koko se pak šel uklidňovat tím, že se mermomocí pokoušel narvat do povytaženého šuplíku psacího stolu...

Jsem přesvědčena, že i vy máte v rukávě nejdenu podobnou historku a tak neváhejte a pište mi je, ráda si je přečtu.

